

Malachiáš 2,17-3,5

1. čtení: Lukášovo evangelium 12, 13-23

kázání: Mal 2,17-3,5 Unavujete Hospodina svými slovy. ...

Bratři a sestry,

to je začátek, co? Vy přijdete do kostela, trmácíte se v tom mrazu venku i v autě, abyste uslyšeli povzbuzení nebo požehnání a ono tohle. Unavujete Hospodina svými slovy. No super. Tak my už radši nic neřekneme, abychom Pána Boha neunavovali. Navíc je přece ten advent, svíčky, Vánoce za rohem. Co takhle něco laskavého, co pohladí po duši a zahřeje u srdíčka? To ne, ale: unavujete Hospodina svými slovy. A víte co? Zapamatujte si třeba jenom tohle z té dnešní farářovy promluvy. To stačí. Unavujete Hospodina svými slovy. Naše slova mají takovou moc. Takovou, že dokážou i stvořitele vesmíru unavit. To je, co?

Tak dobře, já to přečtu celé. (čtení Mal 2,17-3,5) Unavujete Hospodina svými slovy. Ptáte se: Čím ho unavujeme? To je taky skvělé. Nejdřív řekne to svoje Bůh. Člověk, tedy vy, no, já taky, já především, tomu nerozumí a tak se zeptá: Počkat, čím Pána Boha unavuju? A takhle je to v celé téhle biblické knize jménem Malachiáš. Bůh tam vždycky něco řekne, člověk se zeptá: Jak to?, a Bůh to vysvětluje. Úplně nejlepší je to na začátku té knihy. Bůh tam říká: "Zamiloval jsem si vás, praví Hospodin. A člověk, tedy já určitě, se zeptá: »Kde je důkaz, že náš miluješ?« A takhle to pokračuje. Vždycky to jsou otázky na místě.

Ale zpět k tomu dnešnímu: Unavujete Hospodina svými slovy. Čím ho unavujeme? Tím, že říkáte: "Každý, kdo se dopouští zlého, líbí se Hospodinu, takovým on přeje." Anebo: "Kde je Bůh zastávající právo?" Aha. Tak my už to nebudem říkat. Pardon. Přece nebudeme Pána Boha unavovat. Ale počkat. Vždyť je to pravda. To jsou otázky na místě. Mě to taky štve. Jak to, že těm zlým se daří? A daří se jim dobře. Jaktó, že ti silní, draví, s ostrýma loktama a nevymáchanou pusou, jak to, že se mají tak dobře? A co dobře? My se vlastně taky nemáme nejhůř, většinou. A ať si to užijí. Všechny ty peníze a baráky a já nevím co. Ale jak to, že takovýchle lidí ostatní obdivují, věří jim a důvěřují? Jak to, že jim vkládají do rukou moc? Jak to, že lidé nevidí, že jsou tak často úspěšní, protože ošidili a přechytračili a napálili nebo rovnou zničili ty hodné a slušné? Nebo to lidi vidí a nevadí jim to? Mně to teda vadí. Ale fakt nejvíc mi vadí ten obdiv a důvěra těch ostatních. Tak kde je Bůh zastávající právo? Jak to, že vítězí bezpráví? Na všech možných úrovních. Ve škole mezi děckama, v práci, v tramvaji, v politice. Pane Bože, do prčic, proč něco neděláš? To jsou i moje slova, myslím, že i slova většiny věřících. V Bibli tedy ano. A najednou pozor! Unavujete Hospodina svými slovy. ... Proč?

Vždyť to jsou slova na místě. Ano, jsou. Proto jsou taky v Bibli. Ale jestli je myslíme vážně, jestli to není jenom remcání, musí přijít pokračování. Jestli tyhle nářky myslíš vážně, opravdu tě trápí, stojíš za těmi nářky svým životem a svou duší, co děláš s tou silou a mocí a možnostmi, které máš ty, abys to změnil? Jak se zasazuješ o pravdu a lásku? Jak se ty snažíš, aby to dobré a krásné, kterému věříš, bylo v tomhle světě vidět a slyšet a bylo důvěryhodné? Za každou výtku Pánu Bohu musí být vidět a slyšet to tvoje skutečné. Jinak je to jenom remcání a plácání do vody. Pokud za tím nesouhlasem s obrazem světa a tím, co dělá nebo nedělá Bůh, nestojíš vlastním životem. Pokud tedy nejsi ten bezmocný utištěný, ten úplně dole pod koly těch nahoře. A to nikdo z nás není. Nikdo z nás není bezmocný.

A většinou za těmi výtkami stvořiteli vlastním životem nestojíme. Většinou svoje síly nenapínáme tak, jak můžeme. Proto jsou naše stesky unavující pro toho, komu jsou určeny. No, Bůh to tak stejně nenechává a jedná sám. Ale jedná divně. No poslechněte sami. To jeho jednání je totiž dost adventní.

"Hle, posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu. I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte. Opravdu přijde, praví Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se on ukáže? Bude jako oheň taviče, jako louh těch, kdo bělí plátno.

My křesťané věříme, že tohle je proroctví o Ježíši Kristu. Že ten posel přišel (pozor! Adventoval). A v tom je ta Boží odpověď, nebo ta naše víra divná. Pán Bůh mluví o tom, kdo snese jeho příchod, kdo obstojí, že

bude jak oheň taviče, jako louh. Prostě bude to síla. Síla, která spálí a rozežere všechno to zlé, zavšivené a nespravedlivé. A ono mimino ve chlévě. A on hle, člověk. A on hle, normální správný život. Tak normální a správný v tom pravém slova smyslu. Dobře, byly tam zázraky, byla tam znamení, uzdravování a proměnění vody ve víno. Ale jestli ta evangelia čtete (čtete je?) pozorně, o ty divy nejde. Nejsou tam proto, abychom s pusou dokořán zůstali stát. Popřípadě abychom se trápili tím, že je neumíme. Jsou tam proto, aby dosvědčila to opravdu důležité. Ten NORMÁLNÍ lidský život. To hlavní v evangeliích nejsou zázraky. To hlavní je, jak Ježíš obyčejně neobyčejně žil. Jak si povídal s lidma, jak mluvil, jak jednal, jak se modlil, jak se nebál.

Dobře, ale kde je ten žár tavičského ohně, kde shoří to všechno, co nemá cenu, kde je ten louh, který rozežere to zavšivené? Kde je ten Boží soud nad těma zlýma? No, právě v tom. Právě a jenom v tom. Že člověk, člověčenský člověk z masa a kostí, s bolestmi a strachy a hladem a žízni žil skutečný život. Bez zástupů andělů, bez Božích polnic z nebe. Že žil, radoval se, hněval se, bál se ale odvážil se, miloval i plakal. Až do smrti. A tohle je život, tohle je víra, tohle je ta Boží cesta soudu pro tenhle svět.

Ano, má to háček. Musíme v tomhle uvidět Boží vítězství. A pro člověka, který v takovémhle životě spatří to, o čem život má být, pro takového člověka už je rozhodnuto. Už je vidět a slyšet, co má cenu a co je k ničemu. A rázem všechny ty peníze, baráky, pohodlí, moc, úspěch jsou bezcené. Jsou k smíchu a k pláči a vlastně ani skutečně nejsou. Jsou průhledné jak strašidlo z kresleného filmu. Nic nezmůžou. Můžeme jimi projít jako vzduchem a nic se nestane. Chce to jen jedinou věc. Rozpoznat v tom Božím poslu, který přišel, to, po čem vlastně od své první myšlenky toužím. Skutečný život.

Advent znamená příchod. Že ten boží posel přišel a my to oslavujeme jako jeho narozeniny. Taky příchod konce dějin, kdy tohle naše lidské pozemské snažení se skončí. Ale advent, příchod, je taky o nás. Že my máme přijít. Přijít k životu, doopravdy žít, stát se člověkem tak, jak byl člověk zymyšlen ještě před stvořením světa.

Až se sám lekám všech těch silných slov a výzev. Omlouvám se, jestli to zní příliš aktivisticky a idealisticky a já nevím jak ještě. Jestli ano, vězte že jako každý farář kážu i sobě. Možná příliš sobě. Tak to zakončím biblicky. Ta kniha, ze které jste slyšeli dnešní čtení, prorok Malachiáš, je poslední knihou ve starém zákoně. Stačí pak otočit tři prázdné listy a čtete Nový zákon. A čtete o narození Ježíše. A víte, čím tenhle prorok končí? Poslední slova starého zákona v našich Biblích.

Malachiáš 3:23 Hle, posílám k vám proroka Elijáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný.
24 On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při mém příchodu nestihl zemi klatbou."

No, ono vlastně jde o to úplně obyčejnské. Aby tátové měli rádi svoje děti. Aby mámy byly milující mámy. Abychom jako holky a kluci, synové a dcery milovali mámu a tátu. Ať jsou jacíkoli. Aby babičky byly dobrými babičkami a aspoň někdy upekly buchty a dědečkové aby vyprávěli ty skvělé příběhy.

Taky o tom a možná hlavně o tom je ten Boží soud, o tom je ten jeho příchod, v tom je život.

Požehnaný zbytek adventu
Amen